

UUT'T OLDE VODDEN

Altied heur ie van éne hoas,
Zo as de mense zeggen zôlt,
Dee in de tied nô sunterkloas
De konte uut mekare vòlt!
Ast buuten wat wit en kolt is,
En iej mot oe toch us vetrèèn,
Veral schuune kante bunt mis,
Kan't onmundug glad door wèèn!

Wee met 'n smak kwam
ummeneer
Was tan wel slim e-schrokken,
Veuln met ne, al dee 't weinug
zeer,
Dat e butte had ebrokken.
Uut'n been was e de mach kwiet,
Kwam ok neet meer òverènd,
O, wat'n schrik en vedriet,
Zo hadde ut nooit nog ekend!

Want wee de konte uut mekare
had
't Kon wèèn dat e dan
lèvenslange
Vrögger, met mankugheid dan
zat,
Ze waarn doorveur slim bange!
De heùpe ebrokken zek ze ok hier;
Ai'n bot brak'n gewoon int been,
Dat was ok zeker gin plezier
Moor dan wast leed te òverzeen.
Soms zag ie noa zes wekke
Ze dan al wel lopen weer,
't Wodden ezeg, op de zelfde
plekke
Brek't 't bot gin tweede keer!
As de brökke bije de konte zat
Dan wissen zee 't neet meer!
Moor 't was tan wel zeker as dat
't Lange duurn veur ze lépen
weer.

Teguswoordug wod met spot ezeg
Ze sloat ter'n dròòdnègel in,
En door hef tok iets van weg,

In elk geval hef zon nègel zin!
Al ist gin grote spieker dan
Toch wod ter 'n pinne in eboord
En dat gif ter stevugheid an,
Zo wod't lange liggen eur
bespoord!

Ze kònt ter dus'n kunsjen met,
Geneeskuns is vas gin sleur!
Ze heb vake wat niejs int vet,
Door hek vòlle eerbied veur!
'n Boernhuus, mees edekt met
reet,
't Dak had onderan een òverstek,
Das iets wat heel goed steet
En dreuge muurn; gin las van lek.
Langs ene van dee gevels dan
An de lèage kante, opzied
Hing'n onder 'tòverstek doorvan
Een paar lange leern altied.
Lange ledders, zo ai kònt gissen
Hef een boer vake neudug want
Dee kuj bije barge neet missen,
Zo waarn ze mooi bie de hand.

'n Winter kon soms lange duurn,
Ut gebeurn dan wel meerdre
keern
Jongeluu kregen soms kuurn,
Ze mos'n energie af reageern.
As ze noa landbouwschole ging'n
sOavens, (door zatten zop eur gat)

Deen ze noa-tied wel gekke
ding'n,
nZittend gat bedech altied wat!

Toè ze us zo bie mekare waarn,
Ut was net volle moane,
Wissen ze weer van gin bedaarn,
En bunt ze hèn egoane,
Umdat ze hièlen van'n betjen bont
Gingen ze noa zon boerderieje,
Ze wissen door had'n ze gin hond,
Dus wast door tameluk vrieje,
Uut de lóze haaln zn wagen weg,
En ok helemòòl uut mekare,
De lange leern opt dak eleg,
Dee kwammen door ast ware
Tut an de nok welhoas,
Ze heb de stukn van de wagen
Vezichtug zonder vòl geroas
Toè noa bôven hen edragen,
Door hebt ze assen en raajen
De bôam, rongen, hekn en tbret,
Lankwagen, 'tschimmel veurt
draaien,
Op de nok weer in mekare etzet!

Sander-daags mis'n z'eers de
wagen
Ze begreppen ut heel neet!
Tut zee um dan endluk zagen:
Hoge in de loch, ston e compleet!
Ome Jehan